DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 29 maj 1997 *

I mål C-93/96,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Supremo Tribunal Administrativo, att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT)

och

Fazenda Pública,

angående tolkningen av artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av garn av bomull med ursprung i Brasilien och Turkiet (EGT L 82, s. 1),

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden G.F. Mancini samt domarna G. Hirsch och R. Schintgen (referent),

* Rättegångsspråk: portugisiska.

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT), genom advokaten A. J. de Sousa Magalhães, Porto,

— Portugals regering, genom L. Fernandes, chef för rättssekretariatet vid utrikesministeriets avdelning för EG-frågor, och R. Barreira, rådgivare vid premiärministerns rättstjänst, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom F. de Sousa Fialho och N. Khan, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 20 februari 1997 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Supremo Tribunal Administrativo har genom beslut av den 14 februari 1996, som inkom till domstolen den 25 mars samma år, begärt att domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget skall meddela ett förhandsavgörande avseende tre frågor om tolkningen av artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av garn av bomull med ursprung i Brasilien och Turkiet (EGT L 82, s. 1).

2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan Indústria e Comércio Têxtil SA (nedan kallad ICT) och den portugisiska tullmyndigheten vad gäller påförande av antidumpningstull med tillämpning av förordning nr 738/92.

3 I denna förordning föreskrivs i artikel 1.2 a att den tullsats i procent av nettopriset fritt gemenskapens gräns ofördullat skall vara 16,6 procent för bomullsgarn med ursprung i Brasilien, med undantag för importvaror som tillverkats av vissa vid namn angivna företag.

4 I artikel 1.3 i förordning nr 738/92 föreskrivs att "[p]riset fritt gemenskapens gräns enligt punkt 2 skall anses som nettopris om de faktiska betalningsvillkoren föreskriver betalning inom 30 dagar efter det att produkterna anlänt till gemenskapens tullområde. Priset skall ökas med 1 % för varje ytterligare månad som betalningsfristen förlängs."

5 I december 1991 importerade ICT två partier bomullsgarn från Brasilien till ett pris av 3,26 USD per kilo respektive 3,94 USD per kilo. Betalningsfristen var 90 dagar enligt de två fakturorna daterade den 3 december 1991. Av köpeavtalen avseende dessa importvaror, daterade den 4 augusti 1991, framgår att priset för varorna vid kontant betalning mot dokument (cash-against-documents, CAD) skulle ha varit 3,18 USD per kilo respektive 3,85 USD per kilo.

6 Den portugisiska tullmyndigheten påförde importen i fråga den antidumpningstull som föreskrivs i artikel 1.2 a i förordning nr 738/92 efter att ha ökat priset fritt gemenskapens gräns med 2 procent, med hänsyn till den 90 dagar långa betalningsfristen.

7 Eftersom ICT ansåg att den ökning som föreskrivs i artikel 1.3 i förordning nr 738/92 inte kunde tillämpas då kontantpriset för varan och priset i händelse av uppskov med betalning var exakt lika stora, väckte det talan vid Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto som biföll dess talan. Efter det att denna dom hade upphävts av Tribunal Tributário de Segunda Instância överklagade ICT målet till Supremo Tribunal Administrativo, som beslutade att vilandeförklara målet och att begära att domstolen skall meddela förhandsavgörande beträffande följande frågor:

"1) Skall den ökning (med en procent för varje månad som går utan att betalning sker efter den trettionde dagen från den dag då produkterna anlände till gemenskapens tullområde) som föreskrivs i artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 tillämpas på priset fritt gemenskapens gräns varje gång det avtalas om att detta pris skall betalas senare än den trettionde dagen?

2) Om den föregående frågan inte kan besvaras med ett förbehållslöst ja på grund av att det krävs att en åtskillnad görs: Skall denna ökning tillämpas i en sådan situation som den (enligt åberopad bevisning) som avses i målet vid den nationella domstolen, i vilken det avtalade priset för de importerade produkterna skulle betalas inom 90 dagar och var ca 2,3 procent (i det ena fallet) respektive 2,5 procent (i det andra fallet) högre än priset vid kontant betalning mot dokument (cash-against-documents, CAD)?

3) Om den föregående frågan skall besvaras jakande: Skall denna ökning tillämpas på priset vid kontant betalning mot dokument eller på det pris som enligt avtalet skall betalas inom 90 dagar?"

8 Genom dessa tre frågor, som det är lämpligt att pröva i ett sammanhang, vill den nationella domstolen i huvudsak veta om den ökning som föreskrivs i artikel 1.3 i förordning nr 738/92 skall tillämpas varje gång som betalning för importerade varor skall ske senare än 30 dagar efter det att varorna har anlänt till gemenskapens tullområde, även om skillnaden mellan priset vid uppskov med betalning och det pris som motsvarar kontant betalning mot dokument (CAD) är procentuellt större

än den ökning som är tillämplig och om så är fallet om ökningen skall avse detta senare pris eller det pris som skall erläggas vid uppskov med betalningen.

9 I detta avseende finns det anledning att för det första understryka att det i artikel 1.3 i förordning nr 738/92 i klara och ovillkorliga ordalag föreskrivs att priset fritt gemenskapens gräns, som utgör basen för påförande av antidumpningstull enligt punkt 2, skall ökas med 1 procent för varje ytterligare månad som betalningsfristen förlängs, räknat från trettionde dagen efter det att varorna anlänt till gemenskapernas tullområde.

10 ICT gör likväl gällande att det för tillämpning av den ökning som föreskrivs i artikel 1.3 i förordning nr 738/92 nödvändigtvis krävs att det är fråga om dumpning och att detta inte skulle vara fallet om priset för varorna, trots att uppskov med betalning har beviljats, är exakt detsamma som det pris som skulle ha betalats vid kontant betalning, det vill säga om priset inte innefattar finansiella kostnader för importören med anledning av att denna betalningsfrist beviljas.

11 Detta argument kan inte godtas.

12 Som generaladvokaten med all rätt har påpekat i punkt 12 i sitt förslag till avgörande skulle nämligen även det faktum att säljaren beviljar en räntesats som är mycket låg jämfört med den som normalt tillämpas på marknaden innebära en fördel för köparen. Beroende på denna fördels omfattning, skulle det således utgöra ett slags dumpning, i form av fördelaktiga betalningsvillkor.

13 Följaktligen finns det ingen anledning till att med hänsyn till syftet med lagstiftningen om antidumpningstullar frångå ordalydelsen av artikel 1.3 i förordning

nr 738/92 och endast tillämpa den föreskrivna ökningen om priset på en importerad vara vid uppskov med betalningen är exakt detsamma som det pris som gäller vid kontant betalning mot dokument (CAD).

14 Det är för det andra lämpligt att notera att, såsom den portugisiska regeringen och kommissionen har understrukit, priset fritt gemenskapens gräns, som tjänar som bas vid tillämpning av antidumpningstullen, motsvarar tullvärdet för importerade varor, såsom detta är definierat i artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 av den 28 maj 1980 om värdering av varor för tulländamål (EGT L 134, 1980, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), nämligen transaktionsvärdet, det vill säga det pris som faktiskt betalats eller skall betalas för varorna när de säljs för export till gemenskapens tullområde.

15 Enligt artikel 3.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 1495/80 av den 11 juni 1980 om genomförande av vissa bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 om värdering av varor för tulländamål (EGT L 154, 1980, s. 14, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) i dess lydelse efter ändring genom kommissionens förordning (EEG) nr 220/85 av den 29 januari 1985 (EGT L 25, 1985, s. 7, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) gäller emellertid att räntekostnader enligt en överenskommelse om finansiering, som ingåtts av köparen och som gäller köpet av importerade varor, inte skall räknas in i det tullvärde som bestäms enligt förordning nr 1224/80, förutsatt att kostnaderna har angetts separat från det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas för varorna, att överenskommelsen om finansiering har träffats skriftligen och att köparen om så krävs kan visa inte bara att sådana varor verkligen säljs till det som uppges som det som faktiskt har betalats eller skall betalas, utan också att den räntesats som begärts inte överstiger den nivå som är vanlig för dylika transaktioner i det land där och vid den tidpunkt då finansieringen ombesörjdes.

16 I dom av den 4 juni 1992 i mål C-21/91, Wünsche (Rec. 1992, s. I-3647, punkt 18—19) har domstolen uttalat att när en säljare beviljar en köpare uppskov med betalning vid köp av varor utgör det i och med köparens accept en "överenskommelse om finansiering" i den mening som avses i artikel 3 i förordning nr 1495/80

och att det i detta hänseende inte är nödvändigt att överenskommelsen om betalningsfrist sker i ett särskilt avtal mellan säljaren och köparen fristående från avtalet om köp av de importerade varorna.

17 I den domen har domstolen vidare i punkt 19 klargjort att, eftersom det räntebelopp som skall betalas som kompensation för det uppskov med betalningen som säljaren har medgivit är särskilt angivet som en post i den faktura som tillställts köparen, det finns anledning att anse att i avsaknad av ett bestridande från köparen har denne faktiskt samtyckt till den ränta som begärts för denna betalningsfrist. Detta är också fallet när, som i målet vid den nationella domstolen, räntans storlek kan härledas ur skillnaden mellan det pris som tillämpas vid kontant betalning mot dokument (CAD) respektive vid betalning efter en frist och när dessa priser inte är angivna i fakturan utan i det köpeavtal som parterna har träffat.

18 Följaktligen gäller, för det fall att de villkor som föreskrivs i artikel 3.2 i förordning nr 1495/80 i dess lydelse efter ändring genom kommissionens förordning nr 220/85 föreligger, vilket det ankommer på den nationella domstolen att pröva, att den höjning som föreskrivs i artikel 1.3 i förordning 738/92 skall avse det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas för varorna när de säljs för export till gemenskapens tullområde, med undantag för det räntebelopp som skall betalas som kompensation för det uppskov med betalningen som säljaren har beviljat köparen.

19 Följaktligen kan det konstateras att ökningen syftar just till att på ett automatiskt och schablonmässigt sätt kompensera den handelsfördel som en uppskjuten betalning för en vara kan utgöra för att förhindra att förmånliga betalningsvillkor tillämpas som en form av dumpning och att syftet med systemet med antidumpningstullar därigenom kringgås.

20 I detta sammanhang bör det vidare erinras om att det, såsom framgår av punkt 15 i föreliggande dom, bland de villkor som föreskrivs i artikel 3.2 i förordning

nr 1495/80 i dess lydelse efter ändring genom förordning nr 220/85 ingår ett villkor om att den räntesats som begärts inte får överstiga den nivå som vid den tidpunkten är vanlig för dylika transaktioner i det land där finansieringen ombesörjs.

21 Detta villkor ger därmed möjlighet att förhindra att basen för påförande av antidumpningstull och följaktligen själva antidumpningstullen blir reducerad på konstgjord väg genom att en alltför hög räntesats, som eventuellt är fiktiv och som inte motsvarar sedvanlig räntenivå, beviljas.

22 Mot bakgrund av vad som ovan anförts skall frågorna som ställts i begäran om förhandsavgörande besvaras enligt följande. Den ökning som föreskrivs i artikel 1.3 i förordning 738/92 skall tillämpas varje gång som betalning för importerade varor sker senare än 30 dagar efter det att varorna har anlänt till gemenskapens tullområde, även om skillnaden mellan priset vid uppskov med betalning och det pris som motsvarar kontant betalning mot dokument (CAD) är procentuellt större än den ökning som är tillämplig. Denna ökning skall avse det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas för varorna när de säljs för export till gemenskapens tullområde, med undantag för det räntebelopp som skall betalas som kompensation för det uppskov med betalning som har beviljats, under förutsättning att detta utgör en "överenskommelse om finansiering" i den mening som avses i artikel 3.2 i kommissionens förordning nr 1495/80 i dess lydelse efter ändring genom förordning nr 220/85 och att räntesatsen motsvarar sedvanlig räntenivå.

Rättegångskostnader

23 De kostnader som har förorsakats den portugisiska regeringen samt Europeiska gemenskapernas kommission, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

— angående de frågor som genom dom av den 14 februari 1996 förts vidare av Supremo Tribunal Administrativo — följande dom:

Den ökning som föreskrivs i artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av garn av bomull med ursprung i Brasilien och Turkiet skall tillämpas varje gång som betalning för importerade varor skall ske senare än 30 dagar efter det att varorna har anlänt till gemenskapens tullområde, även om skillnaden mellan priset vid uppskov med betalning och det pris som motsvarar kontant betalning mot dokument (CAD) är procentuellt större än den ökning som är tillämplig. Denna ökning skall avse det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas för varorna när de säljs för export till gemenskapens tullområde, med undantag för det räntebelopp som skall betalas som kompensation för det uppskov med betalningen som har beviljats, under förutsättning att detta utgör en "överenskommelse om finansiering" i den mening som avses i artikel 3.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 1495/80 av den 11 juni 1980 om genomförande av vissa bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 om värdering av varor för tulländamål i dess lydelse efter ändring genom kommissionens förordning (EEG) nr 220/85 av den 29 januari 1985 och att räntesatsen motsvarar sedvanlig räntenivå.

Mancini Hirsch Schintgen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 29 maj 1997.

R. Grass G.F. Mancini

Justitiesekreterare Ordförande på andra avdelningen